

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RICE, ANNE

Ora vrăjitoarelor / Anne Rice; trad.: Ioana Ilie. -
București: RAO International Publishing Company,
2006

2 vol.

ISBN 973-576-881-X

Vol. 2 - ISBN 973-576-940-2

I. Ilie, Ioana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANNE RICE
The Witching Hour
© 1999 by Anne O'Brien Rice

Traducere din limba engleză
IOANA ILIE

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

februarie 2006

ISBN 973-576-940-2

· DOUĂZECI

DOSARUL VRĂJITOARELOR MAYFAIR PARTEA A VII-A

DISPARIȚIA LUI STUART TOWNSEND

În 1929, Stuart Townsend, care studia de ani de zile materia-
lele referitoare la clanul Mayfair, a adresat o cerere consiliului
din Londra pentru a i se permite să încerce contactul cu familia
Mayfair.

Simțea că mesajul criptic pe care Stella ni-l adresase pe
spatele fotografiei însemna că ea își dorește acest contact.

Era convins că ultimii trei vrăjitori Mayfair – Julien, Mary
Beth și Stella – nu erau ucigași sau supuși diavolului, ceea ce
făcea ca el să fie în siguranță și că, într-adevăr, ar fi putut rezulta
„lucruri minunate“ din acest contact.

Insistența asta a determinat consiliul să privească toată pro-
blema cu multă seriozitate și să reexamineze, așa cum face în
mod constant, scopurile și standardele Talamasca.

Cu toate că avem în arhiva noastră o cantitate imensă de
materiale scrise, acesta fiind scopul nostru, să găsim acceptabilul
și inacceptabilul, și luând în considerare că acestea erau lucrurile
pe care în mod constant le discutăm în cadrul ședințelor noastre
de consiliu de pe întreg mapamondul, lăsați-mă să rezum, *pentru*

scopul acestei narațiuni, faptele care sînt relevante aici, toate fiind aduse ca argumente de către Stuart Townsend în 1929.

În primul rînd și extrem de important: noi am creat, prin Dosarul Vrăjitoarelor Mayfair, o istorie impresionantă și valoroasă a unei familii cu puteri paranormale. Ne-am dovedit nouă înșine, dincolo de orice îndoială, că Mayfairii aveau legături cu tărîmul invizibil și că puteau manipula forțe nevăzute în beneficiul lor. Dar mai erau o mulțime de lucruri despre ceea ce făceau pe care nu le cunoșteam.

Cum ar fi fost dacă ar fi putut fi convinși să ne vorbească, să ne împărtășească secretele lor? Cît de multe am fi putut afla?

Stella nu era atît de atentă și secretoasă ca Mary Beth. Poate, dacă ar fi fost convinsă de discreția și de scopul nostru strict cărturăresc, ne-ar fi dezvăluit anumite lucruri. Poate și Cortland Mayfair ar accepta să vorbească.

În al doilea rînd și, probabil, mai puțin important: în mod sigur, de-a lungul anilor, am violat intimitatea familiei Mayfair cu curiozitatea de care am dat dovadă. Conform celor spuse de Stuart, „ne-am băgat nasul“ în toate aspectele vieții clanului. Am studiat aceste persoane ca pe niște specimene, iar și iar, justificîndu-ne amplexarea cercetărilor prin aceea că vom pune la dispoziția celor studiați rezultatele obținute.

Ei bine, nu am făcut-o niciodată cu familia Mayfair. Și, probabil, nu aveam nici o scuză să nu fi încercat asta atunci.

În al treilea rînd: aveam o relație absolut unică cu Mayfairii din cauză că singele lui Petyr van Abel, fratele nostru, curgea prin venele lor. Am fi putut spune că ne erau „rude“. Oare nu ar trebui să încercăm contactul, măcar pentru a le spune despre strămoșul lor? Și cine știe ce ar fi putut rezulta de aici!

În al patrulea rînd: Puteam face ceva cu adevărat bun prin realizarea contactului? Iar acum ajungem la unul dintre scopurile noastre principale. Ar fi putut nesăbuirea de Stella să beneficieze

cu ceva în urma aflării faptului că mai erau și alții asemenea ei? Nu i-ar fi plăcut să afle că erau oameni care studiau asemenea persoane și care aveau ca țintă înțelegerea tărîmului invizibilului? Cu alte cuvinte, nu i-ar fi plăcut Stellei să discute cu noi și să afle ce cunoaștem noi despre universul paranormal, la modul general?

Stuart a argumentat energic că eram obligați să realizăm contactul. A pus, de asemenea, o întrebare pertinentă: ce cunoștea Stella pînă acum? A insistat că Stella are nevoie de noi, că întregul clan Mayfair avea nevoie de noi, că micuța Antha, în particular, avea nevoie de noi și că venise timpul să ne facem cunoscuți și să le punem la dispoziție toate cunoștințele noastre.

Consiliul a examinat cu multa atenție tot ce a spus Stuart; a luat în considerare tot ceea ce știam despre vrăjitoarele Mayfair și a ajuns la concluzia că avantajele realizării contactului depășeau cu mult dezavantajele. *Nu a luat deloc în considerare ideea de pericol*. Și i-a spus lui Stuart că poate pleca în America și că poate realiza contactul cu Stella.

Entuziasmat, Stuart s-a imbarcat pentru New York chiar a doua zi. Talamasca a primit două scrisori de la el, avînd timbre de New York. A scris din nou cînd a ajuns la New Orleans, de la hotelul St. Charles, spunîndu-ne că o contactase pe Stella, că o găsisse cu adevărat foarte receptivă și că urmau să ia masa împreună a doua zi.

Pe urmă nu s-a mai știut nimic de Stuart Townsend. Nimeni nu l-a mai văzut vreodată. Nu știm unde, sau cînd, sau dacă a murit. Știm doar că, undeva prin iunie 1929, a dispărut fără urmă.

Cînd privești retrospectiv aceste ședințe ale consiliului, cînd citești stenogramele, este ușor de observat că Talamasca a făcut o greșeală tragică. Stuart nu era cu adevărat pregătit pentru această misiune. Ar fi trebuit scris un raport care să cuprindă

toate materialele, în așa fel ca istoria Mayfair să poată fi privită ca un tot. De asemenea, chestiunea pericolului ar fi trebuit examinată cu mai multă atenție. În toată istoria familiei Mayfair există multe referiri la violența care se revărsa asupra oricărui inamic al vrăjitoarelor Mayfair.

Dar, ca să fim corecți, trebuie să admitem că nu au existat asemenea povestiri legate de Stella sau de generația ei. Și, cu siguranță, nici povestiri legate de alți rezidenți contemporani ai casei de pe First Street. (Excepția, desigur, o constituie fundalul poveștilor ce le privesc pe Stella și Antha. Au fost acuzate că și-ar fi folosit prietenul invizibil pentru a face rău celorlăți copii de vîrsta lor. Dar nu este nimic similar în ceea ce o privește pe Stella ca adult.)

De asemenea, întreaga întîmplare în care bona Anthei muri-se căzînd la Roma nu era cunoscută, încă, în Talamasca. Și este posibil ca Stuart să nu fi știut absolut nimic despre acest incident.

Oricum ar fi fost, Stuart nu era cu adevărat pregătit pentru o misiune de asemenea nivel. Iar cînd recitești observațiile pe care el le-a făcut în cadrul consiliului sau cu alți membri, este evident că Stuart se îndrăgostise de Stella Mayfair. A început să o iubească în circumstanțele cele mai rele, adică s-a îndrăgostit de imaginea ei fotografică și din descrierile ei. Devenise un mit pentru el. Și, plin de zel și romantism, a plecat să o întîlnească, amețit nu numai de puterile ei, dar și de proverbialul ei farmec.

Este din nou evident pentru orice observator neutru că Stuart nu era cel mai potrivit pentru această misiune, din mai multe motive.

Înainte de a merge cu Stuart la New Orleans, îngăduiți-ne să explicăm, pe scurt, cine era el. Există un dosar complet despre Stuart în arhiva noastră și, în mod sigur, merită să fie citit. Timp de douăzeci și cinci de ani a fost un membru devotat al ordinului,

iar investigațiile sale asupra cazurilor de posedare acoperă aproximativ o sută paisprezece dosare diferite.

VIAȚA LUI STUART TOWNSEND

Nu aș putea să spun cît de mult din viața lui Stuart Townsend este relevant pentru ceea ce i s-a întîmplat sau pentru istoria vrăjitoarelor Mayfair. Știu doar că includ aici mai multe decît ar fi nevoie. Și, mai ales, avînd în vedere cît de puțin am spus despre Arthur Langtry, trebuie să explic.

Cred că am inclus acest material aici ca un fel de memorial adus lui Stuart și ca pe un fel de avertizare. Fie cum o fi...

Stuart a intrat în atenția ordinului pe cînd avea douăzeci și doi de ani. Birourile noastre din Londra au primit de la unul dintre investigatorii noștri din America un mic articol de ziar despre Stuart Townsend sau „Băiatul care a fost altcineva pentru zece ani“.

Stuart se născuse într-un mic orașel din Texas în anul 1895. Tatăl lui era doctor, un adevărat intelectual și un om foarte respectat. Mama lui provenea dintr-o familie înstărită, era angajată în activități caritabile, la modă printre doamnele din societatea lor, avînd două bone pentru cei șapte copii ai săi, dintre care Stuart era primul născut. Locuiau într-o casă mare, albă, în stil victorian, situată pe singura stradă la modă din oraș.

Stuart a urmat școala cu internat din New England de la șase ani. De la început a fost un elev excepțional, iar în timpul vacanțelor de vară de acasă era destul de retras, citind în camera lui de la mansardă pînă tîrziu în noapte. Avea, totuși, un anumit număr de prieteni în mica, dar viguroasă, aristocrație a orașului – fii și fiice ale oficialilor, avocaților și fermierilor avuți; și se pare că era acceptat cu plăcere de aceștia.

Pe cînd avea zece ani, s-a îmbolnăvit de o febră cu o natură necunoscută. Tatăl său a tras concluzia că era de origine

infecțioasă, dar nici o explicație rațională nu a putut fi dată. Stuart a intrat într-o criză care l-a dus la delir timp de două zile.

Cînd și-a revenit, nu mai era Stuart. Era altcineva. Acest altcineva pretindea că este o tinăra femeie, pe numele ei Antoinette Fielding, vorbea cu un foarte frumos accent franțuzesc și cînta splendid la pian; era destul de confuză cu privire la vîrsta ei exactă, la locul unde trăia sau la ce căuta în casa lui Stuart.

Stuart însuși știa puțină franceză, dar nu știa să cînte la pian. Iar cînd s-a așezat în fața marelui și prăfuitului pian din salonul familiei și a început să cînte Chopin, întreaga familie a avut impresia că își pierde mințile.

Cît despre convingerea lui că era fată și plînsul disperat care l-a apucat cînd și-a văzut imaginea în oglindă, aceasta a fost prea mult pentru mama sa, care a fugit disperată din cameră. După aproximativ o săptămînă de comportament isteric și melancolic, Stuart-Antoinette a fost convins să nu mai ceară rochii, să accepte faptul că acum are trupul unui băiat, să creadă că era Stuart Townsend și să reînceapă să facă acele lucruri care se așteptau din partea lui Stuart să le facă.

În orice caz, orice gînd de întoarcere la școală era de neconceput. Iar Stuart-Antoinette, care a devenit Tony pentru familie, de dragul simplificării, și-a petrecut zilele ei/lui cîntînd la nesfîrșit la pian și scriind memorii într-un enorm jurnal personal, încercînd să rezolve misterul a ceea ce era ea/el.

În timp ce doctorul Townsend citea cu mare atenție aceste scrieri, și-a dat seama că franceza utilizată, limba în care era scris jurnalul, era mult dincolo de nivelul pe care îl atinsese Stuart cel de zece ani. De asemenea, și-a dat seama că memoriile copilului erau de la Paris, din anii 1840, după referințele la diferitele spectacole de operă și teatru și după mijloacele de transport folosite.

A reieșit din aceste documente faptul că Antoinette Fielding avea părinți anglo-francezi, că tatăl ei francez nu s-a căsătorit cu

mama ei englezoaică – Louisa Fielding – și că aceasta a trăit o viață destul de ciudată și retrasă la Paris, fiica răsfațată a unei prostituate de lux care dorea să-și protejeze singurul copil de mizeria străzii. Muzica era atît talentul, cît și marea ei consolare.

Vrăjit de poveste, doctorul Townsend și-a asigurat soția că va da de capătul acestui mister. A început o investigație prin poștă în scopul de a afla dacă această persoană, Antoinette Fielding, a existat vreodată în Paris.

Acest lucru i-a luat mai mult de cinci ani.

În tot acest timp, „Antoinette“ a rămas prinsă în corpul lui Stuart, cîntînd obsesiv la pian, ieșind doar pentru a se pierde sau a intra în gura lumii. Într-un tîrziu, Antoinette nu a mai părăsit casa niciodată, devenind un fel de invalid isteric, cerînd să-i fie lăsată mîncarea în fața ușii și coborînd să cînte la pian numai în timpul nopții.

În final, cu ajutorul unui detectiv particular din Paris, Townsend a aflat că o anumită Louisa Fielding a fost ucisă la Paris în 1865. Era, într-adevăr, o prostituată, dar nu exista nimic care să certifice că ar fi avut un copil. Cu asta, Townsend ajunsese într-o fundătură. Era și mai dornic să rezolve misterul și a gestionat situația cît de bine a putut.

Frumosul și tinărul său fiu, Stuart, era pierdut pentru totdeauna, iar în locul lui era un bolnav incredibil, ca o țesătură ruptă, un băiat cu fața palidă și ochi arzători, cu o voce asexuată și care trăia complet izolat. Doctorul și soția sa s-au obișnuit să audă recitaluri în fiecare noapte. Din cînd în cînd, doctorul mergea să stea de vorbă cu creatura „feminină“ cu tenul palid care locuia în mansarda lor. Nu putea decît să constate deteriorarea mentală continuă. Creatura nu își mai amintea prea mult din „trecutul ei“. Cu toate acestea, pentru scurte perioade de timp conversau în mod plăcut, în franceză sau în engleză; apoi, acea persoană

slăbită și distrasă se întorcea la cărțile ei ca și cum tatăl nu mai era prezent, iar acesta pleca.

Este interesant să remarcăm că nimeni, niciodată, nu și-a pus problema că Stuart ar fi fost „posedat“. Doctorul era ateu; copiii erau duși la biserica metodistă. Familia nu cunoștea nimic despre catolicism sau despre ritualurile catolice de exorcizare și nici despre credința catolică în demoni sau posedare. Și, din câte știm, preotul catolic local, care nu era agreat de familie, nu a fost niciodată consultat cu privire la acest caz.

Această situație a continuat pînă cînd Stuart a împlinit douăzeci și doi de ani. Atunci, într-o noapte, a căzut pe scări, suferind o contuzie severă. Doctorul, pe jumătate adormit și așteptînd ca inevitabila muzică nocturnă să înceapă să se audă din salon, și-a descoperit fiul zăcînd inconștient în hol. L-a dus imediat la spital, unde Stuart a rămas în comă timp de două săptămîni.

Cînd s-a trezit, era Stuart. Nu avea nici o amintire despre faptul că ar fi fost vreodată altcineva. Într-adevăr, se credea în vîrstă de zece ani și, cînd și-a auzit propria voce sunînd atît de bărbătește, a fost șocat. Iar cînd și-a dat seama că are un trup de bărbat, a rămas fără grai.

Stătea în patul său de pital și asculta, fără să-i vină să creadă, tot ce i se întimplase în ultimii zece ani. Bineînțeles că nu înțelegea franceza. Avusese multe greutăți cu ea în timpul școlii. Și, desigur, nu știa să cînte la pian. Toată lumea știa că nu avea nici un pic de abilități muzicale. Nu ar fi reușit niciodată să scoată un sunet melodios.

În următoarele săptămîni, a stat la masa din sufragerie holbindu-se la „giganții“ frați și surori, la tatăl său care avea acum părul cărunt și la mama care nu putea să-l privească fără să izbucnească în lacrimi. Telefoanele și automobilele – care nu prea existau în 1905, cînd el încetase să mai fie Stuart – îl uimeau fără încetare. Lumina electrică îi sporea nesiguranța. Dar

sursa de nesfîrșită agonie o reprezenta corpul său de adult, precum și cunoașterea faptului că întreaga sa copilărie și adolescența dipăruseră fără urmă.

Apoi a început să se confrunte cu inevitabilele probleme. Avea douăzeci de ani, dar dezvoltarea emoțională și educația unuia de zece. A început să se îngrășe, culoarea i s-a îmbunătățit, mergea să călărească, împreună cu vechii lui prieteni, pe la fermele din apropiere. Au fost anagajați meditatori pentru a-l învăța, citea ziarele și revistele naționale ore în șir. Făcea lungi plimbări, în cursul cărora exersa mișcările și gîndirea de adult.

Dar trăia într-o continuă stare de anxietate. Era atras cu pasiune de femei, dar nu știa cum să se descurce cu această atracție. Sentimentele lui erau foarte ușor de rănit. Ca bărbat, se simțea în totalitate și fără speranță nepotrivit. A ajuns să se certe cu toată lumea și, descoperind că poate să bea fără restricție, a început să frecventeze localurile.

Curînd, întreg orașul cunoștea povestea. Unii și-au amintit de momentul cînd „a apărut“ Antoinette. Alții ascultau doar întreaga poveste, privind retrospectiv. În orice caz, erau povești care nu se mai terminau. Cu toate că ziarul local, din respect pentru doctor, nu a făcut nici o referire la acest caz bizar, un reporter din Dallas, Texas, a aflat despre toate acestea din mai multe surse și, fără cooperarea familie, a scris un articol amplu care a apărut în ediția de duminică a ziarului din Dallas, în anul 1915. Alte publicații au preluat știrea. În cele din urmă a ajuns la noi, la Londra, la aproape două săptămîni de la prima apariție.

Între timp, căutătorii de mistere au dat năvală peste Stuart. Un scriitor local dorea să scrie un roman despre el. Reprezentanții ai revistelor naționale sunau la ușă. Familia era deranjată în permanență. Stuart a fost, din nou, ținut în spatele ușilor închise; își petrecea timpul în camera de la mansardă, privind lung lucrurile care aparținuseră acelei stranii Antoinette, simțînd